

ἀσκημα ἐπίρρ. κοιν. ἀστζημα Τσακων. ἄδ-θημα Κύπρ. ἄδκεμα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὁσ'μα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 405,984 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «ἀσκημα σὲ τὸν ὑβρίζουν».

1) Κατὰ τρόπον ἀσχημον, ἄνευ καλαισθησίας, ἀδεξίως, ἀκόμψως ἐνθ' ἄν.: Γράφει - ντύνεται - περπατᾷ - χορεύει ἀσκημα. Τὸ βιβλίον εἶναι δεμένο ἀσκημα κοιν. Συνών. ἀδεξία 2, ἀπορα. β) Κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἢ ἠθικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχημόνως, πρεπῶς ἐνθ' ἄν.: Μίλησε - φέροντο ἀσκημα. Ἔτοι ποῦ ἀθροῦσαι, εἰν' ἀσκημα κοιν. Πολλὰ ἀδκεμα συντξώντες (ὁμιλεῖς) Τραπ. Ἐν' ἄδ-θημα νὰ δώσης ἐλεημοσύνην μὲ τὸ δέριν σου ὁ ζαβρόν Κύπρ. Μὲν βλαστημᾷς τὸ ἐν' ἄδ-θημα αὐτόθ. 2) Ἀπερισκέπτως, ἄνευ συνέσεως κοιν.: Ἄσμ.

Φρόνιμος εἶσαι, Κωσταντῇ, μ' ἀσκημ' ἀπηλογήθης πολλαχ. Συνών. ἄσκηφτα. 3) Κακῶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκημα εἶμαι - περνώ. Ἀσκημα εἶναι ἄρρωστος κοιν. Ἀδκεμα κεῖται τὸ μωρόν Τραπ. Ἀδκεμα ἐντῶκε (ἐκτύπησε) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀσκημα τὴν ἔχω ἢ τὰ ἔχω (ἀπειλοῦμαι ὑπὸ δεινοῦ κινδύνου) κοιν. Συνών. ἀμορα, ἀναγκασμένα, ἄπικα, κακά. 4) Ὑπερβολικῶς, βαρέως κοιν.: Τὸν ἔδειρα ἀσκημα. Μ' ἔβρισε ἀσκημα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. ἐνθ' ἄν.

ἀσκημαββίζαρω ιδ. ἄσκημο - (I) 3.

ἀσκημαγκλειῶ ιδ. ἄσκημο - (II) 1.

ἀσκημάδα ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἀσχημία, δυσμορφία. Συνών. ἄσκημιά 1, ἄσκημύλα, ἄσκημισία.

ἀσκημάδι τό, Ζάκ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 10 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σὲ μιὰ φιλιάν ἀμάλαγη μὲ δίχως ἀσκημάδι».

Ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Ὅσο θές, μαύρη μου, νύφον | καὶ σγουρή, ξεροχτενίσου, τ' ἀσκημάδι σου δὲ βγάνεις, | μόνο τοὶ γαζέττες χάνεις Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἐδεκα μῆνες στέκομαι γιὰ νὰ σοῦ βρῶ ψεγάδι, δὲ σοῦ βρήκα, πουλλάκι μου, μούτ' ἔναν ἀσκημάδι Κρήτ. Συνών. ψεγάδι.

ἀσκημαναθρέφω ιδ. ἄσκημο - (II) 1.

ἀσκημάνθρωπος ὁ, σύννηθ. ἀσκημάνθρωπος πολλαχ. ἀδκεμάνθρωπος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημάνθρωπος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ὁ δυσειδής, δύσμορφος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Καὶ πολ- λές τοῦ ρίχνουνε τέτοια ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀσκημάνθρωπου ποῦ λές καὶ τοὺς κάνει μάγια ΓΞενοπ. Κέντρον 31.

ἀσκημάντερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ-θημάντερος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄντερο.

Μετων. μοχθηρός, χαιρέκακος.

ἀσκημάντρας ιδ. ἄσκημο - (I) 1.

ἀσκημαρρρωστῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. ἄρρωστῶ.

Ἀσθενῶ ἐκ φυματώσεως: Ἐκρύωσε γ' ἐσκημαρρρωστήσε γ' ἐπόθανε. Ἀσκημαρρρωστημένος εἶναι.

ἀσκημένω πολλαχ. ἀσ-σημένου Εὐβ. (Κύμ.) ἀσκη- μένου βόρ. ιδιώμ. ἀδκεμένω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ὁσκημένω Συμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 403,918 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «καὶ λιγνεύω καὶ ἀσκημένω».

1) Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος, χάνω τὴν ὡραιότητά μου ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει, ἀσκημένει πολλαχ. Ἀκείνε πα ἀτῶρα 'κ' ἐν' ἡ πρώτ' ὦσα, ἐδκέμυεν ἀτῶρα Κοτύωρ. || Γνωμ. Ἀγάπη ποῦ ναι ἀπὸ καιρό, γεράζει καὶ ἀσκημένει καὶ ὁποῖος τὴ διώξη τὸ πρὶν πρὶν κερδεμένος βγαίνει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Νά, καλὴ συμπιθιά μου, | τί κακό πολὺ ποῦ κάνου καὶ μοῦ στέλλεις τοῦ γιράκι | καὶ μοῦ παίρν' τὴν περιστέρα καὶ ἀσκημένει οὐ μαχαλᾶς μου | καὶ οὐμουρφένει οὐ δικός σου Μακεδ. (Σαμαρ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα δυσειδῆ, δύσμορ- φον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ χτένισμα σ' ἀσκημένει. Τὴν ἀσκήμυνε ἡ βαρεῖα δουλειά - ὁ καημὸς τοῦ γιοῦ της κττ. πολλαχ. || Ποίημ.

Τὴ ζούλεια, φῶς μου, λέν θωριά | πῶς κίτρινη ἀσκημένει ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 83. 2) Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐδκέμυεν ἡ δουλειά Χαλδ. 3) Γίνομαι κακὸς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτῶρα οἱ ἀνθρώπ' ἐδκέμυεν Τραπ.

Πβ. ἄσκημέυω, ἄσκημιάζω, ἄσκημίζω.

ἀσκημεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημεύω Εὐβ. (Ἀν- δρων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Γίνομαι ἄσχημος ἐνθ' ἄν.: Πόσο ἀσ-σήμυε ὁ φτωχός! Ἀνδρων. Ὅσο πάει καὶ ἀσκημεύει Μάν. Καὶ μετβ. καθιστῶ ἄσχημον ἐνθ' ἄν.: Τοῦν' τὸ βουστάνι σὲ ἀσ-σημεύει (τοῦν' = τοῦτο) Ἀνδρων. Τὴν ἀσκήμυε ἡ γαστριά της Μάν.

Πβ. ἄσκημένω, ἄσκημιάζω, ἄσκημίζω.

ἀσκημιά ἢ, ἀσχημία Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀσθη- μιά Μέγαρ. ἀσ-σημία Εὐβ. (Κύμ.) ἀσκημιά κοιν. ἀσ- τσημιά Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πάμφιλ. κ.ά.) ἀσθημιά Λέσβ. ἀδκεμιά Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκεμιά Πόντ. (Κερασ.) ἀδμὲ Λέσβ. (Συκαμν.) ἀσκήμια σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσκημία. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 4187 (ἔκδ. JSchmitt) «εἰπεῖν καὶ ποιήσιν ἡθέλεν τοῦ πρίγκιπος ἀσκημιά».

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀσχήμου, δυσμορφία ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσκημιά του δὲ λέγεται. Ἀσκημιά ποῦ 'χει! κοιν. Ἐνὴ, ἡ -ῖ-ἄμοιρη ἀσθημία ποῦ τὴν ἔχει! Μέγαρ. Τὸ φόρεμά σου εἶναι μιὰν ἀσκημιά Κρήτ. Ἡ ῖ-ναῖκα τούτην' ἔχ' μιγᾶλ' ἀδμὲ Συ- καμν. Ἀδκεμιάν ἔχ' ὁ πρόσωπος αὐτ' Τραπ. || Φρ. Ἀσκημιά τῶν ἀδρῶ! (δυσμορφότατε ἀνδρῶν! Ὑβρις) Κρήτ. Ἡ ἀσκη- μιά τῶ γυναικῶ! (ἡ μάλιστα δύσμορφος τῶν γυναικῶν) αὐ- τόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄσκημάδα. 2) Πρᾶξις ἀπρεπῆς, ἐπίσογος, ἀκοσμία πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γενῆκαν ἀσκημίες 'ς τὸ γάμο - 'ς τὴν ἐκκλησία - 'ς τὴν κηδεῖα κττ. Δά ἔκαμε ἰθαὶ τὸ χτυπάει τὸ παιδί; — Νά, ἀσθημία ἔκαμε Μέγαρ. Συνών. ἄσκημοδουλειά, βρομοδουλειά.

ἀσκημιάζω ἀμάρτ. ἀδκεμιάζω Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος.

Ἀσκημίζω 1, ὁ ιδ.

ἀσκημίζω κοιν. ἀδ-θημίζω Κύπρ. ἀσ-σημίζω Κά- λυμν. ἀσ-σημίζω Εὐβ. (Κύμ.) ἀσσημίζω βόρ. ιδιώμ. ἀδτ'μίζω Λέσβ. κ.ά. ἀδκεμίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ὁσκημίζω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἄσκημίζω, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

1) Μετβ. ἀφαιρῶ τὸ κάλλος, καθιστῶ δύσμορφον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ καππέλλο σ' ἀσκημίζει. Ἀσκήμισε τὸ πρόσωπό

